

Όνορά σκεπτικός.

Κανέναν δὲ φαινότανε ἐκεῖ κοντά· καί, πράγμα παράξενο, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ κοίταζαν ψηλά, σὺν τῷ κερήμενῷ νὰ πέση καὶ ἀπ' τὸν οὐρανόν.

— Λοιπὸν, Μπαλασοῦ; φώναξαν φανὰ κι' οἱ τρεῖς ἀδελφοί, θάρρους ἐπὶ τέλους;
— Ἐρχομαι! εἶπε ὁ Μπαλασοῦ με φωνὴ βοσκήνῃ.

Καὶ ὁ γιατρός Ὀνορά εἶδε με κατάληξη, νὰ κατεβιβαίη ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς δένδρου, ἕναν ἀνεμπτό κίτριον ποῦ φοροῦσε κάλυτες καὶ εἶχε τὰ παπούτσια του κρεμασμένα στὸν ὄμο. Πηδῶδες ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο με ἐξαιρετικὴ γοργότητα, καὶ κατέβαινε με τὰ χέρια σὺς τόπους, με τὸ καπέλλο στραβά, σὰ νὰ κατέβαινε ἀπὸ κορμὶ ἀνεπὶ σκάλο...

Ποῦ; νῆταν αὐτὸς ὁ ἀκορόβητης;

Ὅσο κι' ἂν δούλευε ἡ φαντασία του, ποτὲ δὲ θὰ μπορούσε νὰ ὑποθέσῃ ὁ γιατρός Ὀνορά ὅτι θάβλεπε νὰ παρουσιάζεται ὁ Νοεὺλ. Καὶ ὅμοι; ὁ ἀκορόβητης αὐτὸς ἦταν ὁ Νοεὺλ ὀλοκλήρως!

Τὸν ὁ γιατρός ἀναστέναξε με ἀνακούφιση. Ὁ Νοεὺλ δὲ μπορούσε παρὰ νὰ εἶνε ἕνας σωτήρας! Καὶ τὸ ἀγαθὸ πλαιουτιστὸ πρόσωπο τοῦ νεοφερμένου, με τὰ ὀλοστρογγυλά παιδιάτικα μάτια ἐπροκάλεσεν ἕνα εἰσθήμα ἐμπιστοσύνης στὴν ψυχὴ τοῦ ἀτυχοῦ Ὀνορά.

Μόλις πάτησε στὴ γῆ ὁ Νοεὺλ ἔκοιταξε τὸν γιατρὸ με ἀδιαφορίαν καὶ τὸν ἐχαίρειττε μ' ἕνα: «καλημέρα γιατρέ», τόσο γαλήνιο, τόσο προσαπεντικό, ποῦ ὁ δυστυχισμένο, ἐνοιώσε τὸν ἐξυπὸ του περισσότερο ἀκόμα ἠσυχασμένο.

Μὰ τ' ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔβλεπε ὁ φ' αὐτὸς γιατρός; Ὁ Νοεὺλ, ὁ ὑψηλὸς τοῦ Κροισίλ, ὁ ἐρημίτη; τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἀπέφηνε νὰ τις κουβέντες με τοὺς ἀνθρώπους, εἶχε μεγάλες φιλίες με τοὺς Βωτρέν, καὶ χωρὶς νὰ νοιάζεται γι' αὐτὸν, τοῦς ἐπαινε νὰ τοὺς μιλῆσθαι καὶ ἰδιωτῆρας; Ἄ! Αὐτὸ ἦταν ὑπερβολικὸ!

Πάντα ποῦ μπερδεμένος ὁ γιατρός ἐπροσπάθησε ν' ἀρκεῖσθαι κί ἀπὸ τῆς κουβέντας ποῦ γινόταν μεταξὺ τῶν τεσσάρων. Καί, χωρὶς στὴν πάντοτε δυνατὴ φωνὴ τοῦ Νοεὺλ, ἀκούε τὸν ὑπέρθε τοῦ Κροισίλ νὰ ἔρη:

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴ τελευταῖα κλαδί τοῦ δένδρου τοῦ Πιερέρ καὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἅλα γὰν καλά, καὶ ὅτι κανέναν δὲ μῆνε στὸ δέντρο. Μόνο εἶδα κόκκινα πανταλόν αὐ καὶ ἔμαθα ποῦ; ἐνομιάζετε μάχη. Γιὰ τὴν ὥρα, ἴσως οἱ στρατιωτικὲς κληνίζουσιν ἐξαπλωμένοι σὰ χορτάρια. Εἶδα τὴ Ζωὴ καὶ μοῦ εἶπε τί γίνεται στὸ Σαιν Μαριέν. Δὲ φοβόσαστε, μήπως κανέναν ἀπὸ τὴ ράτσα σας, τῆς κἀν κακο; Ἐγὼ τῆς τὸ σῶναθα, πὼς εἶνε κουταμάρα τῆς νὰ πληγαίνῃ σ' αὐτὴν; μὰ δὲ μ' ἀκούσε Γιὰ πέσει μου, γύρισε;

— Ὁχι!..
Ἐ, λοιπὸν, μάθετε ἀπὸ μένα τὰ μαντάτα. Ἐξέρω πὼς τὰ κόκκινα πανταλόνια θὰ σᾶς πολιορκήσουν. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, γιὰτι εἶδα τὰ κόκκινα πανταλόνια ἐξαπλωμένα σὰ χορτάρια!

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ρώτησαν τὸ Μπαλασοῦ νὰ τοὺς πῆ τί φέση εἶχαν νὰ στρατευομεθα καὶ ὁ Μπαλασοῦ τοὺς ἐξέκρινε νὰ μόνον ἦσυχαι, καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἐπαγορευνοῦσε χωρὶς νὰ λείψῃ στιγμήν.

Ἐπειτα κοίταξε τὸ δόκτωρα Ὀνορά καὶ ρώτησε τοὺς Βωτρέν τί τὸν ἤθελαν εἶπε κι' ἂν εἶχαν σκοπὸ νὰ τὸν φάνε.

Ὁ Οὐμπέρ ποῦ ἀποκρίθηκε ὅτι τὴν κρα οὐσάνε ὡς ὄμηρον καὶ ὁ Μπαλασοῦ ξαναρώτησε νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τί θὰ πῆ «ὄμηρος».

Μὰ ὁ Οὐμπέρ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γιὰτι ἀξοφανα ἡ Ζωὴ ἐπεπαύθηκε μπρὸς τοὺς ἀπὸ ἕνα θάμνο.

— Ποῦ τὸ πῦρος αὐτὸ ποῦ φέρεμα; τῆ ρώτησε ὁ Οὐμπέρ βλέποντάς τὴν με θαυμασμό νὰ φορᾷ τὸ φέρεμα τῆς; αὐτοκρατειάς τῆς Ρωσίας, ποῦσε κλαπεί ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο...

— Ἐγὼ τῆς τὸ χάρισσα, εἶπε ὁ Μπαλασοῦ. Δὲ μπορούσᾷ νὰ τὴ βλέπω με τὸ κουρέλια!

— Καλὰ θὰ κἀν ἡ Ζωὴ νὰ τὸ φυλάξῃ, κρόσθεος ὁ Συμεών. Ποῦ θὰ βροῖ καλύτερο φουστάνι γιὰ τὸ γάμο τῆς;

Στὰ λόγ' αὐτὰ ὁ Μπαλασοῦ ἐβγαλε ἕνα μολύβιωμα καὶ ἐφτυσε ἀπάνω στὰ πόδια τοῦ Συμεών. Σημείον πὼς δὲν ἦταν εὐχαριστήμενος.

— Δὲ θέλω τέτοιες κουβέντες μπροστά μου, εἶπε.
— Γιατί; ρώτησε ὁ Οὐμπέρ; μὰ μέρα ἡ Ζωὴ θὰ παντρευτῇ... καὶ σὺ, Μπαλασοῦ, σήμερ' αὐτοῦ θὰ παντρευτῇ;..

— Ἐγὼ; ... φώναξε ὁ ἀνθρωποκίθης κηδώννας πῖσω. Ἐγὼ, νὰ παντρευτῶ με ἕνα κορίτσι τῶν ἀνθρώπων; Ἄ! Ποιέ! Φοῦ! Φοῦ! Ἰ' κούετ! Ἰ' κούετ!

Κι' ἔχτυπησε δυνατὰ τὸ στήθος του.
— Ἀφροσε κλημὰ ἀρραβωνιαστικὰ στὴν καρδιά σου;

— Ναί, ἴσως στὸ δάσος τῆς Μπαντάνγκ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαλασοῦ με κλαμένη φωνή.
Ἐπὶ τὸν τράβηξε μακροῦ, ἔπεσε χῶμο, με τὸ πρόσωπο καταγῆς, με τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια, κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

— Συλλογιέται τὸ δάσος τῆς Μπαντάνγκ.
Ἄς κάνουμε τὴ δουλειά μας, ἔμετε, εἶπαν οἱ Βωτρέν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

Οἱ στρατιωτικὲς καὶ ὁ στρατηγὸς Σμελένακης. Πὼς τὸν λέγανε... Ὁ Σκευράτης ἢ... Ὁ τραυματισμὸς τοῦ Λεχ' γοῦ Φραγκοπούλου καὶ ἡ φυγὴ τῶν νεοεκείνων. Ὁ ἠρωτικὸς τοῦ εὐζώνου Μάργκρη. Στὸ στρατοεικεῖο. Συγκλησῆσις καὶ δάκρυα. Τὸ ἐπιγράμμα τοῦ Ματσούκα...

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ τόσον ἐνδιαφέροντα ἀνέκδοτα τοῦ ὀλεθροῦ πολέμου τοῦ 1897.

Κατὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν οἱ στρατιωτικὲς δὲν μπορούσαν νὰ θυμῶσιν τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγῶ Σολένοκη.

Ἄλλοι τὸν ἔλεγαν Σμολέντζο, ἄλλοι Σιόλεμς, ἄλλοι Σουλέτσου, Σκολέτζο καί... Σκουράτζο!..

Ἐπὶ αὐτοῦ δὲ καὶ ἕνα ἠέθιο τραγουδιᾶ, γιὰ τὴ μάχη τοῦ Βελεστίνου, τὸ ὅποιον ἀπὸ τὸν στρατὸ, μετεδοθήκε καὶ τραγουδιεταν τότε σὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Κι' ὁ καυμένος ὁ Σμολέντζος, πολεμᾷ με τὴν Τουρκιά, εἶχε ἄνδρες παλληκάρια, τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιά. Κι' ἂν ἤθελες Ἐτέμου (Ἐτέμ) μίω' στὰ Φάραλα νὰ μῆγῃς, ἔπρεπε νὰ μᾶς ρωτήσῃς, ἂν τὸ θίλαμε κι' ἡμεῖς.

Ἡμεῖς δὲν τὸ θέλαμε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μᾶς ρώτησε ὁ Ἐτέμ.

Ἐνα συγκλητικὸ ἐπεισόδιο ἔγινε τὸ 97 σὲ μιά διέκλιχον τὸν Στρατοεικεῖο.

Κατηγοροῦντο τρεῖς νοσοκόμοι, οἱ ὅποιοι διαταχθέντες νὰ μεταφέρουν ἕνα τραυματιᾶν ἀνθυπολοχαγόν, ἀρῆκαν τὸ φορεῖο καὶ τὸ ἔκοψαν λάσπη!

Ὁ τραυματίας ἦταν ἕνας Ζακύνθιος, ὁ ποτε ἀνθυπολοχαγὸς Δ. Μ. Φραγκόπουλος, ποῦ πληγώθηκε στὰ Πεντε-Πηγάδια κι' ἐκινδύνουσε μάλιστα, κατ' ἄν τὸν ὑποστή ἀκρωτηριασμοῦ τοῦ ποδίου του, ἀπὸ τοὺς γιατροὺς.

Ὅταν ὁ Φραγκόπουλος εἶδε ὅτι τὸν ἔβρισαν οἱ νοσοκόμοι κι' ἐβγαλε, ἐβγαλε τὸ περιστόριό του κι' ἐτομαζέτανε νὰ σκοτωθῇ, γιὰτι οἱ Τούρκοι θὰ τὸν ἐπιπαινοῦσαν ἀμέσως. Περνοῦσε ὅμως ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὁ εὐ-ζωνος Β. Μάργκρη ὁ ὀλοῖος ἐβρεξε καὶ τοῦ πήρε τὸ περιστόριον.

— Μῆ, κύριε ἀνθυπολοχαγέ! τοῦ φώναξε.

— Σκότωσε με, καὶ ἔμενε Μάργκρη! τοῦ εἶπε ὁ Φραγκόπουλος.

— Ὁχι, ὄχι! Μαζὶ θὰ πάμε!

Καὶ τὸν κόβει στὸν ὄμο καὶ τὸν σῶζει ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἐχθρῶν. Στὸ χειρουργεῖο ποῦ πήγε δὲν ἔπαχε ἐπίδεσμος! Ὁ Μάργκρης προμηθεύεται ἀμέσως ἐπίδεσμο ἀπὸ τῆ... φουστανάλα του, τὴν ὅποιαν ἐξοχίσε καὶ δίνει τὴν πληγὴ!

Ἀπὸ τὸν δὲν ξεχάναμαζόθησαν.

Στὴ δίκη τοῦ στρατοεικεῖου ὁ Μάργκρης εἶχε κληθεῖ ὡς μάρτυς. Μόλις τὸν εἶδεν καὶ τὸν ἀνεγνώρισε ὁ Φραγκόπουλος ἐβρεξε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ καταφιλῇ με δάκρυα τὸν λεβέντη καὶ σωτήρα του.

Ἡ συγκλητικὴ μετεδοθῆ ὁ ὄλο τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποιο γιὰ κάμποσα λεπτὰ διέκοψε τὴν συνεδρίασί του...

Ὁ ποιητὴς Σπύρος Ματσούκας, στὴν μάχη τοῦ Βελεστίνου, καὶ κἀτω ἀπὸ τὴ βροχὴ τῶν ἐχθρῶν φαιρώων ἔκανε... τοῦμπες καὶ ποιήματα!

Ἀργότερα δὲ στὴ Λομιάν κατακλιμακόμενος γιὰ τὴν ἡττα, πήγε καὶ ἐγραψε καὶ κώλλησε στὴν πόρτα τοῦ ἐπιτελείου:

Λεβέντες θέλει ὁ πόλεμος, μ' ὄχι σὰν κι' ἐγὼς, ποῦ προσροπᾶθῃ ρωτῆτες στῶν Τούρκων τὰς σνιάς!..

Ἀπὸ τὸ ἐπιγράμμα αὐτὸ εἰλήθη σὲ δίκη ἐπὶ «προσβολῇ τῶν ἀνωτέρων», διότι ἦτο ὑποδεκνῶς, ἀλλὰ ἀθωώθηκε πανηγυρικῶς!.. Ὁ παλαιμάχης

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ἐνας ἐπιθεωρητὴς πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον δημοτικὸν σχολεῖο σ' ἕνα μικρὸ χωριό. Ἡ δασκάλα γιὰ νὰ βροῖ ἀσπροπρόσωπον σήκωσε στὸ μάθημα μὰ ἀπ' τῆς ἐξυπνοῦτες μαθητῆριές τῆς, ἕνα κοριτσάκι πέντε χρονῶν καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἐλα, χροστὸν μου, πὲς στὸν κύριον ἕνα κι' ἕνα πόσα κάνουν;

Τὸ κοριτσάκι νὰ εἶχε γάσει τὸ καυμένο καὶ κοίταξε τὸν ἐπιθεωρητὴν ντροπαλά.

Τότε ἐκείνος, σήκωσε τὰ δύο δάχτυλά του καὶ τοῦ τὰ ἔδειχνε.

Ἡ μικρὴ κοίταξε λιγίσι κατάπληκτη αὐτὴ τὴ χειρονομία του καί, βλέποντας πὼς ὁ κύριος ἐξακολούθησε νάχη σηκωμένα τὰ δύο του δάχτυλα, λέει στὴ δασκάλα:—«Δεσποινίς, ὁ κύριος θέλει νὰ πᾶν πρὸς... νερ... του!..»

